

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 36575

гр. София, 16.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СОФИЯ Г. ИКОНОМОВА

като разглежда докладваното от СОФИЯ Г. ИКОНОМОВА Гражданско дело № 20221110150990 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от Е. Д. М. ЕГН ***** с адрес град София, ж.к.др 2, блок 507, вход А, етаж2, ап.5, против вас, за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди от нарушение правото на Европейския съюз във връзка с подадена от ищеца жалба № 6462/18.08.2020 г. по к.н.о.х.д.№ 1018/2019 г. по описа на ВКС.

Ищецът твърди, че на 18.08.2020 г. е подал жалба № 6461 пред ВКС с правно основание чл.422 от НПК, чл.127 от Конституцията на Р.България, чл.205 от НПК, чл.47 от ХОПЕС, чл.13 от ЕКЗПЧ, чл.2 от МПТПП на ООН, чл.2 от ДЕС, Директива 2012/29 на ЕС и представлява искане за възобновяване на к.н.о.х.д.№ 1018/2019 г. по описа на ВКС, по което е осъден незаконосъобразно.

Сочи се, че в жалбата са изложени данни за извършени престъпления от свидетели и магистрати по делото. Според ищеца, при това положение, за ответника е съществувало задължение да сезира органа на досъдебното производство, респ. Прокуратурата на Р.България, като я препрати на главния прокурор, който да разгледа жалбата по реда на чл.12 от ЗСВ, чл.47 от ХОПЕС, чл.13 от ЕКЗПЧ и чл.2 от МПГПП на ООН. Ищецът твърди, че ответният съд не е изпълнил това свое задължение и към момента, с което е нарушил правата му по посочените международни, общностни и национални актове, както и му е причинил вреди. Последните определя като нарушени правни очаквания, психически тормоз, отчаяние, страх, безизходица, безнадеждност, безпомощност, унижение, ужас, нарушаване на вярата в правосъдието и държавата.

В законоустановеният срок, ответникът Върховен касационен съд, е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявения иск.

Изразява се бланкетно становище за нередовност на исковата молба.

По съществото на спора се твърди, че изброените в исковата молба международни и общностни актове нямат връзка и са неотнормирани към заявените фактически обстоятелства

досежно преценката дали е осъществен състава на чл.4 § 3 ДЕС вр. чл.49 ЗЗД. В тази насока се аргументира становище, че за да възникне отговорността на държавата е необходимо де се установят три групи факти: 1/ нарушение на норма от правото на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти; 2/ нарушението да е достатъчно съществено и 3/ причинно-следствена връзка между нарушението и причинените вреди. В тази насока се позовава и на решение по делото Кьоблер /С-224/2001 г./.

Ответникът обръща внимание, че на 11.09.2020 г. е издадено разпореждане на зам.-председателя на ВКС и ръководител на Наказателна колегия, с което е отказано образувано на производство за възобновяване на к.н.о.х.д.№ 1018/2019 г. по описа на ВКС, което е във връзка с подадената жалба вх.№ 6462/2020 г. Според ответника, в този съдебен акт, е указано на М., че има възможност сам да направи искане за възобновяване на основание чл.422, ал.1, т.5 от НПК, като е посочено, че искането на основание чл.422, ал.1, т.1, 2 и 3 от НПК е от изключителна компетентност на съответния окръжен/военен прокурор и следва да отправя писмата си до Върховна касационна прокуратура.

Отделно от това се сочи, че процесната жалба е адресирана освен до ВКС, и до главния прокурор на Р.България и до специализирана прокуратура, поради което оплакванията му са неоснователни.

С оглед на това се аргументира становище, че не е налице поведение на ответника, което да е в противоречие с норми от общностното и/или националното законодателство, поради което не е налице основание за ангажиране отговорността му по ЗОДОВ.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявения иск, като присъди на ответника направените от него разноски по делото.

При така наведените доводи, съдът намира, че настоящето производство е недопустимо поради наличието на по-рано образувани такива между същите страни и със същото искане. В тази насока следва да се отбележи, че след служебна справка съдът констатира, че във връзка с отправени от ищеца искания за възобновяване на наказателното производство, приключило пред ВКС под № 1018 от 2019 г., са образувани над 20 дела в СРС. Делата са между същите страни, а именно Е. Д. М. като ищец и ВКС като ответник и със идентично искане, а именно присъждане на обезщетение за причинени вреди от бездействие на магистрати и служители от ВКС за изпращане на искания за възобновявания на наказателно производство, а именно процесното цитирано такова НОХД № 1018/2019 г. По делото са представени жалби и искания от г-н М. до ВКС с вх. № 6461/18.08.2020 г. /предмет на настоящето дело/ и с вх. № 6781/04.09.2020 г. /предмет на гр.д.№ 50327/2022 г. по описа на СРС/, които макар и при различна обосновка съдържат едно и също искане, а именно за възобновяване на ВНОХД № 102/2018 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд, КНОХД № 1018/2019 на ВКС поради извършени престъпления от членовете на настоящия състав. Сам по себе си фактът, че исканията са отправени с различни жалби, не променя обстоятелството че се касае за едно и също искане, което не е удовлетворено от страна на адресата ВКС и което не е препратено на компетентния според ищеца орган. Т.е. касае се за бездействие, за което са образувани настоящето производство и

другите такива пред СРС през 2022 г. и което е въведено като противоправно деяние, от което ищеца черпи права. В определение на ВКС по ч.гр.дело № 1929/2023 г. се изтъква, че конкретното съдържание на всяка една жалба и искане, които ищецът е отправил към ВКС е въпрос от съществото на спора. Преценката относно това какъв е предмета на делото следва да се извърши въз основа на изложените твърдения в исковата молба а те са идентични в отправената искова молба по настоящето дело, както и в предходно образуваните дела с номера: гр. д. № 50326/2022 г., гр. д. № 50327/2022 г., гр. д. № 50333/2022 г. и други по описа на СРС.

Тук за пълнота на изложението следва да се посочи, че с решение № 204/12.06.2015 г. на ВКС по гр.д.№ 7046/2014 г. IV-то ГО, се приема, че когато са причинени неимуществени вреди с няколко деяния, които са свързани помежду си и са осъществени в непродължителен период от време обезщетението се определя глобално, като това още в по-голяма степен важи за деликт, причинен с бездействие. Ето защо съдът като прецени конкретните обстоятелства и задължителната съдебна практика по реда на чл.290 ГПК, намира, че са налице предпоставките по чл.126 от ГПК като настоящето дело се явява по[1]късно образувано спрямо гр.д.№ 50326/2022 г. и гр. д. № 50327/2022 г. и същото следва да бъде прекратено

В същото време, с отговора на исковата молба пълномощникът на ответника е поискал присъждане на разноски и е представил списък по чл.80 от ГПК. Съдът намира, че на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на Наредбата за заплащане на правната помощ, приложима на основание чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.37 от Закона за правната помощ. В случая, съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, етапа на производството, както и реално извършените от пълномощника на ответника действия по неговото процесуално представителство и защите, съдът намира, че следва да определи юресконсултско възнаграждение в минимален размер от 100.00 лв.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д.№ 50990/2022 г. по описа на СРС, 128 състав като образувано по недопустими искиове.

ОСЪЖДА Е. Д. М. ЕГН ***** с адрес град София, ж.к.др 2, блок 507, вход А, етаж2, ап.5, да заплати на Върховен касационен съд, сумата от 100.00 лв., представляваща направени от ответника разноски по делото.

Определението подлежи на обжалване пред СГС с частна жалба, подадена в едноседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____